

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 132/2017-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Kajabovou, Advokátska kancelária, Budovateľská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžr 124/2014 a jeho rozsudkom z 24. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžr 124/2014 a jeho rozsudkom z 24. augusta 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 459,33 € (slovom štyristopäťdesiatdeväť eur a tridsaťtri centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Michaely Kajabovej, Advokátska kancelária, Budovateľská 2, Bratislava, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 132/2017-31 z 8. marca 2017 rozhodol o prijatí sťažnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) na ďalšie konanie pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžr 124/2014 a jeho rozsudkom z 24. augusta 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka „... podaním zo dňa 20.08.2013 doručila vtedajšej Správe katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, Ružová dolina 27, 821 09 Bratislava, odvolanie voči jej rozhodnutiu č. V - 13874/13, ktorým bol

zamietnutý návrh na vklad Darovacej zmluvy z dôvodu, že v zmluve absentovali náležitosti podľa § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, kedy v predloženej Darovacej zmluve nebol uvedený popis darovaného bytu, rozsah podlahovej plochy a vybavenia bytu, určenie a popis spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva, zistenie technického stavu bytu, vyhlásenie sťažovateľky ako obdarovanej o pristúpení k zmluve o spoločenstve alebo k zmluve o výkone správy, úprava práv k účelovým objektom civilnej ochrany obyvateľstva, ak sú takéto objekty v dome“. Podľa názoru sťažovateľky „... kataster pri posudzovaní spôsobilosti Darovacej zmluvy na vklad sa mal riadiť výlučne len ustanovením § 42 zákona č. 162/1995 Z.z. Katastrálneho zákona v znení neskorších predpisov, ktorý vymedzuje náležitosti listiny spôsobilej na zápis“, pričom „... predložená Darovacia zmluva mala všetky náležitosti, ktoré upravuje § 42 ods. 2 Katastrálneho zákona, a teda, že listina - Darovacia zmluva bola v zmysle Katastrálneho zákona spôsobilou listinou na zápis“. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 12 Sp 22/2013-153 z 27. mája 2014 rozhodol o potvrdení rozhodnutia vtedajšieho správneho orgánu Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, Ružová dolina 27, Bratislava, neskôr Okresného úradu Bratislava, č. V-13874/13 zo 16. júla 2013, ktoré najvyšší súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 potvrdil ako vecne správne. V ostatnom sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu.

3.1 V rámci predostretej argumentácie sťažovateľka v prvom rade namieta „... ústavne nesúladný postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vyjadrenie odporcu zo dňa 21.10.2014 k... odvolaniu ako aj vyjadrenie zúčastnenej osoby zo dňa 24.10.2014 mi nedoručil vôbec a napriek tejto skutočnosti vo veci rozhodol, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv“. Ďalej s poukazom na relevantnú judikatúru dodáva, že „Ide o tzv. formálne poňatie kontradiktórnosti, kde neprináleží vnútroštátnemu súdu posudzovať, či a do akej miery je písomné podanie protistrany v súdnom konaní významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je zo strany účastníka konania potrebné reagovať alebo sa inak vhodne vyjadriť. Vyslovene ESLP uvádza vo svojej už konštantnej judikatúre, že pri

posudzovaní otázky na spravodlivý proces nehrá rolu, či stanovisko, ku ktorému sa sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť, malo nejaký vplyv na rozhodnutie vnútroštátneho orgánu. Rovnako nie je podstatné, či vyjadrenie obsahovalo nejaké nové skutočnosti alebo argumenty. Je na účastníkovi konania, aby sám posúdil, či určité stanovisko k vyjadreniu protistrany vyžaduje komentár z jeho strany...“.

3.2 V druhej rovine svojej argumentácie uvádza, že jej „Právo... na spravodlivý súdny proces bolo porušené nielen skutočnosťami... majúcimi základ najmä v procesných nedostatkoch, ale aj skutočnosťou, že Najvyšší súd SR svojim rozsudkom sp. zn. 3Sžr/124/2014 zo dňa 24. augusta 2016 opätovne rozhodol v rozpore so zákonom, keď nesprávne právne posúdil celú prejednávajúcu vec.“. Poukazujúc na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v identických veciach, ostala „... doslova zaskočená prekvapivým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžr/124/2014 zo dňa 24. augusta 2016, ktorý považoval postup katastra pri zamietnutí vkladu vlastníckeho práva v zmysle predloženej Darovacej zmluvy za zákonný z dôvodu, že v zmluve absentovali náležitosti podľa § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, kedy v predloženej Darovacej zmluve nebol uvedený popis darovaného bytu, rozsah podlahovej plochy a vybavenia bytu, určenie a popis spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva, zistenie technického stavu bytu, vyhlásenie sťažovateľky ako obdarovanej o pristúpení k zmluve o spoločenstve alebo k zmluve o výkone správy, úprava práv k účelovým objektom civilnej ochrany obyvateľstva, ak sú takéto objekty v dome“. Inými slovami, podľa názoru sťažovateľky „Ak existuje zhoda, že katastrálne konanie o návrhu na vklad predstavuje procesný rozhodovací postup, kde presne § 42 Katastrálneho zákona upravuje, ktorá listina je listinou spôsobilou na zápis, upravuje náležitosti takejto listiny, tak potom nebolo možné dospieť k záveru, že katastrálny orgán postupoval zákonne, keď návrh sťažovateľky na vklad vlastníckeho práva zamietol pre absenciu náležitostí podľa § 5 ods. 1 písm. a/ až g/ zákona č. 182/1993 Z.z. v platnom znení, keďže predložená Darovacia zmluva obsahovala všetky náležitosti podľa § 42 ods. 1, 2 Katastrálneho zákona, a teda bola vyhotovená v súlade s Katastrálnym zákonom a podľa neho bola spôsobilou listinou na zápis. Nebolo dôkazne preukázané... že predložená listina - darovacia zmluva nebola spôsobilá zápisu do katastra nehnuteľností.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Sžr/124/2014 zo dňa 24.08.2016, porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Sžr/124/2014 zo dňa 24.08.2016, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 7.000,- EUR /(slovom sedemtisíc euro), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 €..“

5. Ústavný súd, postupujúc podľa § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov znení neskorších predpisov, vyzval najvyšší súd, aby sa vyjadril k opodstatnenosti podanej ústavnej sťažnosti a jej možnému prijatiu na ďalšie konanie. Predsedníčka najvyššieho súdu vo vyjadrení z 29. decembra 2016 v súhrne skonštatovala, že:

„K podstatným dôvodom sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že právnu otázku posudzovania spôsobilosti darovacej zmluvy na zápis do katastra nehnuteľností podľa § 42 katastrálneho zákona najvyšší súd ako súd odvolací riešil v súlade s ustanovením § 42 ods. 4 katastrálneho zákona v spojení s osobitnou právnou úpravou vzťahujúcou sa na obligatórne náležitosti listín o prevode vlastníckych práv k bytom podľa § 5 zákona o vlastníctve bytov, pričom obe uvedené ustanovenia týkajúce sa vkladového konania posudzoval ako lex specialis k všeobecnej úprave postupov a podmienok zisťovania podkladov pre vydanie administratívneho rozhodnutia podľa § 32 ods. 1 a 2 správneho poriadku.

V predmetnej darovacej zmluve nebol uvedený popis darovaného bytu, rozsah podlahovej plochy a vybavenia bytu, určenie a popis spoločných častí domu, spoločných

zariadení domu, príslušenstva, zistenie technického stavu bytu, vyhlásenie sťažovateľky ako obdarovanej o pristúpení k zmluve o spoločenstve alebo k zmluve o výkone správy. Vzhľadom k tomu, že všetko sú to obligatórne náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva k bytu, a to čo do identifikácie predmetu vlastníctva a najmä, čo do prejavu vôle obdarovaného v časti pristúpenia k zmluve o spoločenstve alebo k zmluve o výkone správy bytu, nie je možné tieto nedostatky konvalidovať dodatkom k darovacej zmluve postupom podľa § 42 ods. 4 katastrálneho zákona. Je tomu tak preto, lebo absencia uvedených náležitostí darovacej zmluvy, ako listiny, ktorá mala byť určitého obsahu v obligatórnych náležitostiach, nemala charakter chýb v písaní alebo počítaní alebo iných zrejmých nesprávností, ktoré možno postupom podľa citovaného ustanovenia dodatočne odstrániť. V tomto ohľade darovaciu zmluvu k bytu, v ktorej absentovali vyššie uvedené podstatné náležitosti, nemožno považovať za vyhovujúcu v zmysle obligatórneho rozsahu preskúmania jej obsahu správnym orgánom v intenciách § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, pretože neobsahovala podstatné náležitosti, prejavy vôle neboli dostatočne určité a zrozumiteľné.

Najvyšší súd vychádzal z podstaty vkladového konania, v ktorom inštitút vkladu je založený na konštitutívnosti. To znamená, že zmluvné práva k nehnuteľnostiam vznikajú, menia sa a zanikajú vkladom do katastra. Správa katastra je ako orgán štátnej správy súčasťou výkonnej moci štátu a je v jej kompetencii rozhodovať, či sú splnené podmienky na povolenie zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra na základe vkladu práv k nehnuteľnostiam. Vkladové konanie ako návrhové správne konanie sa začína na návrh účastníka konania, pričom katastrálny zákon zakotvuje obligatórne náležitosti návrhu, ktoré má účastník vkladového konania spolu s návrhom na povolenie vkladu predložiť. V priebehu vkladového konania správny orgán posudzuje podstatné náležitosti listín aj podľa príslušného zmluvného typu, a to z hľadiska kritérií, ktoré sú uvedené v § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona a predmetnú zmluvu posudzuje aj v intenciách § 42 ods. 1, 2 uvedeného zákona. V prípade vlastníctva bytu je nutné zmluvu posudzovať aj podľa špeciálneho zákona, v tomto prípade zákona o vlastníctve bytov, ktorý precízne formuluje požiadavky na náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva, ktorej predmetom je byt.

Vkladové konanie predstavuje rozhodovací procesný postup, pri ktorom okresný úrad ako správny orgán na základe predložených písomných podkladov podľa § 31 ods. 1, 2 katastrálneho zákona a § 42 ods. 1, 2 a 3 posudzuje všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať

vplyv na povolenie vkladu, v danom prípade aj podľa ustanovení zákona o vlastníctve bytov. Výsledkom tohto rozhodovacieho procesného postupu je rozhodnutie o povolení vkladu alebo rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad.

Najvyšší súd vychádzajúc z komplexnej právnej úpravy vkladového konania dospel k záveru, že ak je ustanovenie § 5 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov kogentného charakteru, nie je potom povinnosťou katastrálneho orgánu prerušiť katastrálne konanie a vyzývať jeho účastníkov na doplnenie alebo opravu zmluvy, pretože správny orgán nielenže nemá povinnosť, ale ani oprávnenie nahrádzať vôľu účastníkov zmluvy, keďže ide o chýbajúce podstatné náležitosti zmluvy a došlo by k hmotnoprávnemu zásahu do samotnej podstaty zmluvy. V takomto prípade nie je možné vzniknutý nedostatok zmluvy zhojiť výzvou na jej doplnenie alebo opravu alebo dodatočne ho konvalidovať dodatkom k zmluve, a preto ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu s účinkami *ex tunc*, na ktorú musí katastrálny orgán prihliadnuť *ex offio* a návrh na vklad vlastníckeho práva z predmetnej zmluvy zamietnuť.

Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutej veci dospel k opačnému výkladu predmetnej právnej otázky, ako v skôr rozhodnutej obdobnej veci, možno považovať za súčasť vývoja právneho výkladu, ktorý bude možné v budúcnosti zjednocovacou činnosťou najvyššieho súdu precizovať.

Vo vzťahu k odvolacej námietke sťažovateľky, týkajúcej sa použitia ustanovení § 79d a § 79e katastrálneho zákona, najvyšší súd konštatoval, že táto nebola predmetom podaného opravného prostriedku a sťažovateľkou bola uplatnená až v jej podaní zo dňa 3. mája 2014, doručenom krajskému súdu dňa 5. mája 2014, teda po uplynutí lehoty 30 dní na doručenie opravného prostriedku podľa ustanovenia § 250m ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 a § 250h ods. 1 OSP.

V zmysle primerane použitého ustanovenia § 250h ods. 1 OSP, rozšírenie rozsahu napadnutia rozhodnutia správneho orgánu znamená nielen rozšírenie žaloby na ďalšie výroky napadnutého rozhodnutia, ale aj vytýkanie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia práv žalobcu. S poukazom na zásadu koncentrácie konania, súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadnúť bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 2 OSP), o čo vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke sťažovateľky nešlo. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd vyhodnotil, že krajský súd nebol povinný zaoberať sa uvedenou námietkou a správne na ňu neprihliadal.

Napriek vyššie uvedenému, najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zaujal stanovisko i k nastolenej právnej otázke použitia ustanovení § 79d a § 79e katastrálneho zákona, akoby bola podaná včas. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že ide o prechodné ustanovenia určujúce, podľa akých právnych predpisov sa dokončia konania o návrhu na vklad zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zo zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru podľa osobitného predpisu, ktorých návrhy boli podané do nadobudnutia účinnosti katastrálneho zákona. Z uvedeného vyplýva, že predmetné ustanovenia nevyklúčujú použitie zákona o vlastníctve bytov na prevod vlastníctva k bytu a nebytovému priestoru, ale len uvádzajú, že aj takéto konania sa dokončia podľa katastrálneho zákona. Odkaz na osobitný predpis, ktorým je zákon o vlastníctve bytov (§ 5 a § 16) iba presnejšie určuje charakter týchto prevodov, resp. o aké prevody ide. Uvedené prechodné ustanovenia sa teda vzťahujú na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti katastrálneho zákona, pričom v predmetnej právnej veci sa konanie nezačalo pred nadobudnutím účinnosti katastrálneho zákona, ale až počas jeho účinnosti, a preto sa na dané preskúmané konanie ani nevzťahovali.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nemožnosti sťažovateľky vyjadriť sa k vyjadreniu odporcu a zúčastnenej osoby v rámci odvolacieho konania, najvyšší súd si dovoľuje poznamenať, že Občiansky súdny poriadok všeobecne, ani v rámci osobitnej úpravy správneho súdnictva v piatej časti OSP, správne súdu povinnosť doručovať stranám vyjadrenie k odvolaniu neupravoval. Je pravdou, že súčasný Správny súdny poriadok v tejto otázke reflektuje na vyvíjajúcu sa rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, avšak v čase rozhodovania o predmetnej veci najvyšší súd pri uplatňovaní princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti vychádzal z charakteru a potrieb správneho súdnictva, t. j. kasačnej kontroly zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Miera kontradiktórnosti v tomto súdnom konaní nebola taká vysoká ako v prípade meritórneho rozhodovania súdov v sporových

občianskoprávných konaniach (napr. vo veci Trančíková proti Slovenskej republike), v ktorých obe strany sporu majú povinnosť dokazovať svoje tvrdenia na preukazovanie svojho nároku alebo účinnej obrany proti tvrdeniu protistrany.

V správnom súdnictve súdy preskúmavajú zákonnosť žalobou a opravnými prostriedkami napadnuté administratívne rozhodnutia ako i postupov predchádzajúcich ich vydaniu, kedy je už skutkový stav známy a vyplýva z obsahu administratívneho spisu a dokazovanie sa vykonáva len výnimočne. Pre súd je v rámci správneho prieskumu zákonnosti napádaných rozhodnutí orgánov verejnej správy rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený v správnom konaní a teda bol tu v čase vydania správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 1 a 2 OSP). I s prihliadnutím na uplatňovanie koncentračnej zásady podľa ustanovenia § 250h ods. 1 OSP, ktorá bola vo vzťahu k námietke týkajúcej sa použitia ustanovení § 79d a § 79e katastrálneho zákona aj použitá, najvyšší súd nepovažoval za potrebné doručovať sťažovateľke namietané vyjadrenia k odvolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, vychádzajúc z princípu viazanosti súdu rozsudkom po jeho vyhlásení (§ 156 ods. 4 OSP), rozhodnutie o predmetnej sťažnosti sťažovateľky necháva na posúdení váženého Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

6. K písomnému stanovisku najvyššieho súdu zaujala právna zástupkyňa sťažovateľky JUDr. Michaela Kajabová písomné stanovisko podaním z 2. februára 2017, v ktorom v podstatnom argumentovala, že:

«Najvyšší súd SR vo svojom vydarení uviedol názor, že miera kontradiktórnosti v správnom súdnictve nebola taká vysoká ako v prípade občianskoprávných konaní, keď v rámci správneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí sa vychádzalo z skutkového stavu, ktorý bol zistený v správnom konaní a teda bol tu v čase vydania správneho rozhodnutia. Preto Najvyšší súd nepovažoval za potrebné doručovať vyjadrenia odporcu a zúčastnenej osoby sťažovateľke, ktorá v konaní vystupovala ako navrhovateľka. S týmto názorom Najvyššieho súdu SR nemôžeme v žiadnom prípade súhlasiť. Je predsa nemysliteľné, aby súd priznával navrhovateľke iné „nerovné“ postavenie v rámci správneho súdnictva a „rovné“ postavenie v rámci iného sporového občianskoprávného konania. Nie ej možné súhlasiť ani s názorom, že v podstate názor sťažovateľky ako navrhovateľky v konaní bol nepodstatný. I v tejto časti poukazujem na svoju argumentáciu, že nie je

na hodnotení súdu, ktoré podanie protistrany vo veci je významné, ku ktorému by sa mal účastník vyjadriť a ktoré nie je. Rozhodne takéto postavenie nerovnosti nepriznával Občiansky súdny poriadok, ktorý práve naopak vo svojom ustanovení § 18 O.s.p. priznával rovnaké postavenie účastníkom konania v občianskom súdnom konaní, ktoré sa rovnako vzťahovala aj na správne súdnictvo upravené v piatej časti O.s.p. Súčasťou občianskeho súdneho konania upraveného v O.s.p. je aj konanie v rámci tzv. správneho súdnictva. Ustanovenie § 18 O.s.p. sa rovnako vzťahuje teda aj na konanie v rámci správneho súdnictva. Preto nemá oporu v zákone argumentácia Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého v rámci správneho súdnictva už nebolo potrebné doručovať sťažovateľke vystupujúcej ako navrhovateľka podania protistrany na rozdiel od ostatných občianskoprávných konaní. Nie je možné založiť argumentáciu nerovnosti v rámci správneho súdnictva a princíp rovnosti presadzovať len v prípadoch iného sporového občianskoprávného konania. Je zjavné, že k sťažnosti citované rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva sa týkali úpravy rovnosti účastníkov v akomkoľvek sporovom konaní, kde vystupuje občan versus iná strana, hoci takouto stranou by bol aj orgán verejnej správy. To bol práve dôvod, ktorý motivoval zákonodarcu zakotviť princíp rovnosti aj do ustanovenia § 5 ods. 9 zákona č. 162/2015 Z.z. správny súdny poriadok a do ust. § 450 povinnosť doručovania účastníkom konania aj vyjadrenia k svojmu podanému opravenému prostriedku. Nie je to však nová povinnosť, ktorá by pre súd vyplývala až z § 450 Správneho súdneho poriadku, ide len o povinnosť, ktorá predtým bola zakotvená v § 18 O.s.p., v Ústave SR a v Dohovore o ochrane ľudských práv a slobôd, a ktorá sa dostal v explicitnej forme aj do ustanovenia § 450 SSR, ktorá len reagovala na už ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

Pokiaľ ide o nepredvídateľnosť práva, keďže v napadnutom rozhodnutí dospel Najvyšší súd SR k presne opačnému výkladu predmetnej právnej otázky, Najvyšší súd SR to považoval za výsledok vývoja právneho výkladu. Sťažovateľka pritom poukazovala na rozdielnosť napadnutého rozsudku a skoršieho rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.novembra 2010 sp.zn. 6Sžo 191/2010. Medzi rozsudkami bol časový rozdiel necelých 6 rokov. V tomto čase nedošlo k žiadnej zmene zákona, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na zmenu právneho názoru.

Samotný Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 17. októbra 2011, sp. zn. 7 Cdo 42/2010, sa venuje otázke predvídateľnosti práva a práva na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľka samozrejme rozumie, že právny systém v Slovenskej republike je založený na princípoch kontinentálneho práva, v ktorom sa neuplatňuje princíp precedenčnej záväznosti, avšak všeobecná zhoda je, že k základným princípom právneho štátu patrí práve predvídateľnosť práva, keď v obdobných prípadoch by mal súd aj rovnako rozhodovať, čo sa v tomto prípade nestalo. Vo svojom Uznesení sp. zn. 2Cdo/155/2011 zo dňa 21.12.2011 Najvyšší súd SR sa venuje aj otázke precedenčnej záväznosti v nadväznosti na predvídateľnosť práva a sám dôvodí, že pokiaľ sa súd chce odchýliť od právnych záverov, ku ktorým došiel v skoršom rozhodnutí, tak je to samozrejme možné, avšak „v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s konkrétnym rozhodnutím najvyššieho súdu zmysluplný dialóg“ Súd by mal potom predložiť kritickú konfrontáciu jeho dôvodov, podľa ktorých sa nemohol v obdobnej skutkovej a právnej situácii s predmetným rozhodnutím stotožniť; tento prístup sa preto nepovažuje za porušenie princípu právnej istoty (Uznesenie NS SR sp. zn. 2C do/155/2011 zo dňa 21.12.2011).

Hoci sťažovateľka poukazovala vo svojom podaní zo dňa 03.05.2014 doručenom Krajskému súdu v Bratislave, ktorý bol súčasťou spisového materiálu predloženého aj Najvyššiemu súdu SR, na v obdobnej veci existujúci rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.novembra 2010 sp.zn. 6Sžo 191/2010, Najvyšší súd SR (a ani Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku 12Sp22/2013-153 zo dňa 27.mája 2014) v napadnutom rozsudku vôbec na tento rozsudku nereflektoval, vôbec sa o ňom v odôvodnení svojho rozhodnutia nezmienil a už vôbec nie, aby tak ako k tomu dospel vo svojom Uznesení sp. zn. 2Cdo/155/2011 zo dňa 21.12.2011, viedol nejaký vnútorný zmysluplný právny dialóg, ktorým by odôvodnil svoje konkurujúce právne názory.

Napriek svojmu vlastnému usmerneniu (Uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/155/2011 zo dňa 21.12.2011) sa ním Najvyšší súd SR v napadnutom rozhodnutí neriadil a existujúci rozsudok v obdobnej veci, na ktorý sťažovateľka poukázala jednoducho ignoroval. Práve z tohto pohľadu bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, a napadnutý rozsudok bol pre ňu prekvapivý.

Odhlídnuc od vyššie uvedených argumentov však sťažovateľka naďalej zotrúva na svojom právnom názore, že katastrálne konanie o návrhu na povolenie vkladu predstavuje procesný rozhodovací postup, kde § 42 Katastrálneho zákona vymedzuje, ktorá listina je spôsobilou na zápis. Celý katastrálny zákon neobsahuje žiaden odkaz na zákon č. 182/1993 Z.z. , a preto by kataster pri povolení vkladu mal prihliadať na náležitosti, ktoré vyžaduje v § 42 Katastrálneho zákona. Ak raz ustanovenie § 42 Katastrálneho zákona presne vymedzuje aké náležitosti má listina spôsobilá na vklad a listina všetky tieto náležitosti spĺňa, tak potom musí predsa vklad povoliť a označiť listinu za vkladu schopnú. Nemôže ísť nad rámec zákona, musí postupovať v jeho medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý mu zákon ukladá.

Ustanovenie §§79d a 79e) katastrálneho zákona sú samozrejme prechodnými ustanoveniami. Sťažovateľka na ne poukazovala len s odkazom, že pred prijatím Katastrálneho zákona č. 162/1995 Z. z. sa konanie o povolení vkladu zmluvy o prevode vlastníctva bytu riadilo ustanoveniami zákona č. 182/1993 Z. z. Vtedy sa skutočne otázka povolenia vkladu zmluvy posudzovala podľa podmienok upravených zákonom 182/1993 Z.z., avšak prijatím Katastrálneho zákona, ktorý priamo vylúčil povinnosť skúmať náležitosti podľa zákona 182/1993 Z. z. práve aj explicitne v prechodných ustanoveniach §§79d a 79e), nastolil vlastné podmienky vkladu schopnosti listiny do katastra nehnuteľností v § 42 Katastrálneho zákona.

Sťažovateľka stále zastáva názor, že do prijatia kat. zákona kataster mal povinnosť posudzovať zmluvu podľa bytového zákona 182/1993 a po prijatí kat. zákon /rok 1995/ bol kataster povinný zmluvy v prechodnom období /ust79d a e)/ aj keď boli vypracované podľa bytového zákona, posudzovať už len podľa nového prijatého katastrálneho, čo nebolo nikdy zmenené a tak to platí dodnes. V predloženej darovacej zmluve boli splnené všetky náležitosti podľa § 42 Katastrálneho zákona, prejav vôle bol jasný, nespochybniteľný, a preto má sťažovateľka za to. že ak štát odmietne takéto majetkové právo uznať ignorovaním a vlastnou interpretáciou zákonov, nemôže to znamenať žiaden postih voči občanovi, naopak je to v rozpore s dohovorom aj sústavou a predstavuje to porušenie práv sťažovateľky na majetok.»

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Prerokovanie sťažnosti na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

8. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 v podstatnom uviedol, že:

«Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka v zákonom stanovenej lehote odvolanie a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní navrhovateľka poukázala na doplnenie dôkazov zo dňa 3. mája 2014, v ktorom uviedla, že žalovaný nezákonne zamietol vykonať zápis a poukázala na ustanovenia § 79d a § 79e katastrálneho zákona. Podľa navrhovateľky predmetné ustanovenia vylúčili posudzovanie návrhu na vklad podľa bytového zákona (§ 5 a § 16 zákona o bytoch), nakoľko katastrálny zákon sa stal účinný o dva roky neskôr ako bytový zákon, preto skutočnosť že tento zákon vylúčil posudzovanie návrhu na vklad podľa bytového zákona je tým podľa názoru navrhovateľky nespochybniteľný.

Ďalej uviedla, že odporcovi tak vznikla povinnosť posudzovať v konaní návrh na vklad zo zmluvy o prevode bytu a nebytového priestoru len podľa katastrálneho zákona, ktorý v ustanoveniach § 42 ods. 1 a 2 označuje, kedy je zmluva spôsobilá na zápis, a to aj napriek tomu, že by zmluva obsahovala náležitosti podľa bytového zákona, odporcovi vznikla povinnosť posudzovať ju už len podľa katastrálneho zákona.

Záverom navrhovateľka uviedla, že na základe uvedeného krajský súd nesprávne a chybné vec posúdil. Okolnosť, že krajský súd v odôvodnení rozsudku citoval aj vyjadrenie účastníkov [REDACTED] a [REDACTED] považuje za bezpredmetnú a nebude sa k tomu vyjadrovať s poukazom na skutočnosť, že odporcom v odvolacom konaní je Okresný úrad, katastrálny odbor a ich vyjadrenie nemá právny vplyv na posúdenie veci samej.

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca vo svojom vyjadrení z 21. októbra 2014, v ktorom poukázal na predkladaciu správu z 5. decembra 2013, v ktorej sa vyjadril k obsahu odvolacej námietky. Uviedol, že nakoľko vlastnícke právo k bytu vzniká na základe právoplatného rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a zmluva neobsahuje taxatívne určené náležitosti podľa špeciálneho zákona o vlastníctve bytov, nie je uzavretá v súlade so zákonom a nie je preto vkladuschopnou listinou.

K odvolaniu sa vyjadrila aj zúčastnená osoba vo vyjadrení zo dňa 24. októbra 2014, kde k meritu odvolania uviedla, že ide o zrejmy nesprávny výklad ustanovení § 79d a § 79e katastrálneho zákona, ktorých význam nie je v tom, že už začaté konania o návrhu na vklad sa budú posudzovať iba podľa katastrálneho zákona. Zákonodarca mal na mysli, že posudzovanie zápisov vlastníckych a iných vecných práv k nehnuteľnostiam sa nebude posudzovať podľa predchádzajúcich právnych predpisov o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, napr. zákona č. 52/1966 Zb. alebo zákona č. 265/1992 Zb. Uviedol, že nevyhnutnosť splnenia všetkých ostatných zákonných ustanovení vzťahujúcich sa k nadobudaniu vlastníckych práv k bytom a nebytovým priestorom, a teda aj ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z., menovanými prechodnými ustanoveniami samozrejme zostáva nedotknutá aj po nadobudnutí účinnosti katastrálneho zákona.

Ustanovenia § 79d a § 79e sú ustanoveniami prechodnými vzťahujúcimi sa na konania o návrhu na vklad zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zo zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru začaté do účinnosti katastrálneho zákona 1. januára 1996 (tretí oddiel štvrtej časti 1. januára 1998). Navrhovateľka podala návrh na vklad 19. júna 2013 po nadobudnutí účinnosti katastrálneho zákona, takže prechodné ustanovenia sú pri ich ľubovoľnom obsahu pre návrh na vklad podaný navrhovateľkou irelevantné. Zmyslom prechodných ustanovení vo vzťahu k prevodu bytov a nebytových priestorov nie je vyradenie bytového zákona z činnosti, ale potvrdenie, že okrem toho, čo musí byť pri prevode bytu alebo nebytového priestoru splnené podľa bytového zákona, je treba dodržať

aj ustanovenia katastrálneho zákona. Ďalej uviedla, že v tomto období bol byt a nebytový priestor kodifikovaný ako nehnuteľnosť (v predchádzajúcom období byt nebol nehnuteľnosťou). Z toho pramenila potreba začleniť aj byty a nebytové priestory pod jurisdikciu novovzniknutého katastrálneho zákona. Preto navrhla rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, rozhodnutie odporcu, ako aj vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľky a konanie predchádzajúce jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR Slovenská republika je právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť (pozri nálezy Ústavného súdu SR napr. I. ÚS 17/99, I. ÚS 54/02).

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Z citovaných ustanovení Ústavy SR vyplýva, že v právnom štáte sa orgánu verejnej moci neponecháva na úvahu, či uplatní kompetenciu, ktorú mu priznáva ústava alebo zákon. Preto je povinnosťou každého orgánu verejnej moci konať, uplatniť svoju kompetenciu vždy, v celom rozsahu a včas.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 4 ods. 1 katastrálneho zákona, práva k nehnuteľnostiam sa do katastra zapisujú vkladom práv k nehnuteľnostiam do katastra (ďalej len „vklad“), záznamom práv k nehnuteľnostiam do katastra (ďalej len „záznam“) a poznámkou o právach k nehnuteľnostiam v katastri (ďalej len „poznámka“).

Podľa § 28 ods. 1 katastrálneho zákona, práva k nehnuteľnostiam zo zmlúv uvedené v § 1 ods. 1 sa zapisujú do katastra vkladom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 28 ods. 3 katastrálneho zákona, právne účinky vkladu vznikajú na základe právoplatného rozhodnutia správy katastra o jeho povolení.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, správa katastra preskúma zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom. Pri rozhodovaní o vklade prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu.

Podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona, ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne.

Podľa § 42 ods. 2 katastrálneho zákona, zmluva, verejná listina alebo iná listina obsahujú označenie

a) účastníkov práv k nehnuteľnostiam; ak ide o fyzickú osobu, meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a miesto trvalého pobytu, ak ide o právnickú osobu, názov, sídlo a identifikačné číslo, ak ho má pridelené, prípadne iné identifikačné údaje,

b) právneho úkonu a jeho predmet, miesto a čas právneho úkonu,

c) nehnuteľnosti podľa katastrálneho územia, pozemku podľa parcelného čísla evidovaného v súbore popisných informácií, pozemku evidovaného ako parcela registra „C“ alebo parcela registra „E“, druhu pozemku a výmery pozemku, súpisného čísla stavby

a parcelného čísla pozemku, na ktorom je stavba postavená, čísla bytu alebo nebytového priestoru, čísla poschodia, čísla vchodu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku, prípadne na príhľom pozemku, súpisného čísla stavby a parcelného čísla pozemku, na ktorom je dom postavený; ak je nehnuteľnosť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov, uvádza sa i podiel vyjadrený zlomkom k celku.

Podľa § 42 ods. 4 katastrálneho zákona, ak zmluva po podaní návrhu na vklad obsahuje chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zrejme nesprávnosti, vykoná sa jej oprava dodatkom k zmluve alebo doložkou na zmluve, ak s tým účastníci súhlasia. V doložke sa uvedie nesprávnosť, správne znenie s vyznačením dátumu vykonania opravy, podpisy účastníkov zmluvy, ako aj podpis konajúceho zamestnanca a odtlačok okružnej pečiatky.

Podľa § 79d katastrálneho zákona, začaté konanie o návrhu na vklad zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zo zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru podľa osobitného predpisu podané do nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa posudzujú a dokončia podľa tohto zákona.

Podľa § 79e katastrálneho zákona, konanie o návrhu na vklad zo zmluvy o prevode bytu a nebytového priestoru do vlastníctva podľa osobitného predpisu začaté do nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa posudzuje a dokončí podľa tohto zákona.

Podľa § 5 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov, zmluva o prevode vlastníctva bytu a zmluva o prevode vlastníctva nebytového priestoru v dome musí byť písomná a okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

a) popis bytu alebo nebytového priestoru v dome a príslušenstva bytu, 5) vymedzenie polohy bytu alebo nebytového priestoru v dome označením čísla bytu, čísla vchodu a opisom nebytového priestoru, určenie rozsahu podlahovej plochy a vybavenia bytu a nebytového priestoru v dome,

c) určenie a popis spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a príhľého pozemku a prípadné určenie, ktoré spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu, časti príslušenstva a príhľého pozemku užívajú len niektorí vlastníci bytov a niektorí vlastníci nebytových priestorov,

f) zistenie technického stavu bytu a nebytového priestoru podľa znaleckého posudku s uvedením opráv, ktoré treba nevyhnutne vykonať v najbližších dvanástich mesiacoch, ak o to nadobúdateľ bytu alebo nebytového priestoru požiada,

g) vyhlásenie nadobúdateľa bytu alebo nebytového priestoru v dome o prístupení k zmluve spoločenstve vlastníkov alebo k zmluve o výkone správy,

h) úpravu práv k zariadeniam civilnej ochrany, ak sú také objekty v dome, po predchádzajúcom súhlase príslušných orgánov.

Podľa § 125 ods. 1 Občianskeho zákonníka, osobitný zákon upravuje vlastníctvo k bytom a nebytovým priestorom.

Odvolačný súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správny orgán v danom prípade postupoval v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedol dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodol a s námietkami navrhovateľky sa náležite zaoberal. Zároveň sa krajský súd vecne správne a dostatočne vysporiadal so všetkými vznesenými námietkami v podanom odvolám. Odvolačný súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§219 ods. 2 O.s.p.).

V predmetnej právnej veci predmetom preskúmvacieho konania bol postup a rozhodnutie odporcu, ktorým zamietol návrh na vklad do katastra nehnuteľností nachádzajúcich sa v [REDAKOVANÉ], zapísaných na [REDAKOVANÉ] a to byt č. [REDAKOVANÉ], domu na [REDAKOVANÉ], postaveného na pozemku registra [REDAKOVANÉ] v 1/1, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, spoločných zariadeniach, príslušenstve domu súpisné číslo [REDAKOVANÉ] postaveného na pozemku registra [REDAKOVANÉ] patriaci k bytu číslo [REDAKOVANÉ] domu vo veľkosti [REDAKOVANÉ], spoluvlastnícky podiel na pozemku registra [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 366 m², [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 266 m², [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 349 m², [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 369 m² patriaci k bytu číslo [REDAKOVANÉ] domu vo veľkosti [REDAKOVANÉ], a to v súlade s ustanovením § 31 ods. 3 katastrálneho zákona.

Predmetom vkladového konania bola darovacia zmluva zo dňa 13. februára 2013, ktorou [REDAKOVANÉ] ako daryňa darovala vyššie uvedený byt navrhovateľke, ktorá ho ako obdarovaná prijala. Správny orgán pri posudzovaní spôsobilosti zavkladovania

darovacej zmluvy zo dňa 13. februára 2013 do katastra nehnuteľností správne postupoval pri posudzovaní náležitostí darovacej zmluvy podľa katastrálneho zákona a zákona o vlastníctve bytov, ktorý ako špeciálny zákon upravuje vlastnícke právo k bytom a nebytovým priestorom a na ktorého použitie odkazuje Občiansky zákonník.

Odvolačí súd v tejto súvislosti uvádza, že inštitút vkladu je založený na základe konštitutívnosti, ako správne uviedol aj krajský súd, čo znamená, že zmluvné práva k nehnuteľnostiam vznikajú, menia sa a zanikajú vkladom do katastra. Správa katastra je ako orgán štátnej správy súčasťou výkonnej moci štátu a je v jej kompetencii rozhodovať, či sú splnené podmienky na povolenie zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra na základe vkladu práv k nehnuteľnostiam. Na konanie o povolenie vkladu je miesme príslušná tá správa katastra, v ktorej obvode sa nachádza nehnuteľnosť. Vkladové konanie ako návrhové správne konanie sa začína na návrh účastníka konania, pričom katastrálny zákon zakotvuje obligatórne náležitosti návrhu, ktoré má účastník vkladového konania spolu s návrhom na povolenie vkladu predložiť. V priebehu vkladového konania správny orgán posudzuje podstatné náležitosti listín aj podľa príslušného zmluvného typu a to z hľadiska kritérií, ktoré sú uvedené v § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona a predmetnú zmluvu posudzuje aj v intenciách § 42 ods. 1, 2 uvedeného zákona. V prípade vlastníctva bytu je nutné zmluvu posudzovať aj podľa špeciálneho zákona, v tomto prípade zákona o vlastníctve bytov, ktorý precízne formuluje požiadavky na náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva, ktorej predmetom je byt.

Vkladové konanie predstavuje rozhodovací procesný postup, pri ktorom okresný úrad ako správny orgán na základe predložených písomných podkladov podľa § 31 ods. 1, 2 katastrálneho zákona a § 42 ods. 1, 2 a 3 posudzuje všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu, v danom prípade aj podľa ustanovení zákona o vlastníctve bytov. Výsledkom tohto rozhodovacieho procesného postupu je rozhodnutie o povolenie vkladu alebo rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad.

Ak je ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 182/1995 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov kogentného charakteru nie je potom povinnosťou katastrálneho orgánu prerušiť katastrálne konanie a vyzývať jeho účastníkov na doplnenie alebo opravu zmluvy, pretože správny orgán nielenže nemá povinnosť, ale ani oprávnenie nahrádzať vôľu účastníkov zmluvy, keďže ide o chýbajúce podstatné náležitosti zmluvy a došlo by k hmotnoprávnemu

zásahu do samotnej podstaty zmluvy. V takomto prípade nie je možné vzniknutý nedostatok zmluvy zhojiť výzvou na jej doplnenie alebo opravu alebo dodatočne ho konvalidovať dodatkom k zmluve, a preto ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu s účinkami ex tunc, na ktorú musí katastrálny orgán prihliadnúť ex offa a návrh na vklad vlastníckeho práva z predmetnej zmluvy zamietnuť.

K odvolacej námietke žalobkyne týkajúcej sa použitia ustanovení § 79d a § 79e katastrálneho zákona odvolací súd konštatuje, že uvedená námietka nebola predmetom podaného opravného prostriedku a uplatnená žalobkyňou bola až v jej podaní zo dňa 3. mája 2014, doručenom krajskému súdu dňa 5. mája 2014, teda po uplynutí lehoty 30 dní na doručenie opravného prostriedku v zmysle ustanovenia § 250m ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 a § 250h ods. 1 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 250h ods. 1 O.s.p., ktoré sa primerane použije, rozšírenie rozsahu napadnutia rozhodnutia správneho orgánu znamená nielen rozšírenie žaloby na ďalšie výroky napadnutého rozhodnutia, ale aj vytykanie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia práv žalobcu. S poukazom na zásadu koncentrácie konania, súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu iudex ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p., a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadnúť bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 2 O.s.p.), o čo vo vzťahu k odvolacej námietke navrhovateľky nejde. Preto krajský súd nebol povinný zaoberať sa podanou námietkou a správne na ňu neprihliadal. Ak by aj bola uplatnená táto námietka včas, neobstála by, nakoľko ako správne uviedol odporca, ide o prechodné ustanovenia určujúce podľa akých právnych predpisov sa dokončia konania o návrhu na vklad zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zo zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru podľa osobitného predpisu, ktorých návrhy boli podané do nadobudnutia účinnosti katastrálneho zákona. Z uvedeného vyplýva, že predmetné ustanovenia nevylučujú

použitie zákona o vlastníctve bytov na prevod vlastníctva k bytu a nebytovému priestoru, ale len uvádzajú, že aj takéto konania sa dokončia podľa katastrálneho zákona. Odkaz na osobitný predpis, ktorým je zákon o vlastníctve bytov (§ 5 a § 16) iba presnejšie určuje charakter týchto prevodov, resp. o aké prevody ide. Uvedené prechodné ustanovenia sa teda vzťahujú na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti katastrálneho zákona, pričom v predmetnej právnej veci sa konanie nezačalo pred nadobudnutím účinnosti katastrálneho zákona, ale až počas jeho účinnosti, a preto sa na dané konanie ani nevzťahujú.

Z uvedených dôvodov dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že krajský súd postupoval vo veci vecne správne ak uzavrel, že predmetná darovacia zmluva nebola spôsobilá vkladu z dôvodu absencie jej podstatných náležitostí a nebolo možné ju dodatočne konvalidovať výzvou na doplnenie alebo opravu, ani prípadným dodatkom k zmluve a správny orgán po posúdení náležitostí zmluvy uvedených v katastrálnom zákone a v zákone o vlastníctve bytov rozhodol správne o zamietnutí návrhu na vklad. Preto odvolací súd na základe vyššie uvedených skutočností a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov, rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľka bola v konaní neúspešná, zúčastnená osoba si náhradu trov konania neuplatnila a odporcovi právo na náhradu trov konania neprináleží.»

III.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby

jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom..., ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

10. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, pod tento článok spadá aj právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie

konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

13. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. V zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Zo vzájomnej súvislosti týchto ustanovení vyplýva, že dohovor a judikatúra naň sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy základných práv a slobôd zakotvených v druhej hlave ústavy, a tým jednak normujú rámec, ktorý tieto orgány v konkrétnom prípade nemôžu prekročiť (I. ÚS 36/02), a zároveň určujú ten, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03). Rozhodnutiu vo veci samej musí navyše predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie.

14. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní (III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja

proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že princíp rovnosti zbraní znamená, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozsudok ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike body 45 a 46, rozsudok ESLP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike). Inými slovami, z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie odporcu (protistrany v súdnom konaní) právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť, v dôsledku čoho je teda len na účastníkovi konania, aby sám posúdil, či určité stanovisko k vyjadreniu protistrany vyžaduje komentár z jeho strany (rozsudok ESLP z 18. 2. 1997 vo veci Niderost-Huber proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 18990/91, body 27 a 29, rozsudok ESLP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike) a nezáleží pritom na tom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (rozsudok ESLP z 31. 5. 2001 vo veci K. S. proti Fínsku, rozsudok ESLP z 28. 6. 2001 vo veci F. R. proti Švajčiarsku). Inak povedané, požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESLP chápe skôr formálne, t. j. z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu vrátane ich samotného dopadu na rozhodnutie súdu/orgánu verejnej moci.

16. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že Krajskému súdu v Bratislave boli 27. októbra 2014 doručené dva písomné podania, a to vyjadrenie k odvolaniu podané Okresným úradom Bratislava z 21. októbra 2014 a písomné podanie [REDAKOVANÉ] z 24. októbra 2014, ktoré boli spolu so spisovým materiálom 30. októbra 2014 doručené na

najvyšší súd na konanie o odvolaní sťažovateľky voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 12 Sp 22/2013-153 z 27. mája 2014. Z uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd v odvolacom konaní nepostupoval sústredene, ak pred prerokovaním sťažovateľkou podaného odvolania (napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu vyhlásené 24. augusta 2016, pozn.) jej nedoručil už spomenuté písomné podania, čím tak svojím postupom v konaní sp. zn. 3 Sžr 124/2014 porušil sťažovateľkou označené základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd teda konštatuje, že právo účastníkov konania na doručenie podkladu (návrhu), na základe ktorého sa vo veci koná (v okolnostiach danej veci konkrétne dvoch procesných podaní), treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie takýchto návrhov/vyjadrení účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore – v okolnostiach danej veci – predovšetkým s princípom rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces (I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04), podobne aj s princípom kontradiktórnosti konania. Požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESĽP chápe skôr formálne, keď z jej podstaty nie až tak veľmi záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu vrátane ich potenciálneho dosahu na rozhodnutie súdu. Nedoručením predmetných vyjadrení účastníkov konania sťažovateľke v rámci odvolacieho konania tak najvyšší súd odňal sťažovateľke ako účastníčke odvolacieho konania možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní, čím tak porušil ňou označené práva. V dôsledku uvedeného postupu najvyššieho súdu sťažovateľka nemohla uplatňovať svoje práva v odvolacom konaní za rovnakých podmienok a bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (II. ÚS 35/02). Pod rovnakým postavením účastníkov konania možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (III. ÚS 313/05). Predostreté závery tak boli podkladom pre vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavným súdom (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie... Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

18. Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu. Na základe konštatovania porušenia ústavnosti v danej veci v dôsledku vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na nové konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

19. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti požadovala aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 7 000 €, ktoré odôvodnila tým, že „... *doteraz nemohla nadobudnúť vlastnícke práva k bytu v zmysle predloženej Darovacej zmluvy, hoci vôľa oboch zmluvných strán bola zjavná...*“. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť, a to napr. zrušením protiústavného rozhodnutia či opatrenia, príp. uvedením do pôvodného stavu (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08). Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol o zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, v dôsledku čoho bude tento opätovne v predmetnej veci konať a rozhodovať, ústavný súd návrhu sťažovateľky na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel.

IV.

20. Ústavný súd, riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), nepovažoval za vhodné ani účelné zaoberať sa ďalšími sťažovateľkou predostretými načrtnutými otázkami smerujúcimi a atakujúcimi skutkové

a právne závery vyplývajúce z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 (bližšie pozri bod 3.2, pozn.), keďže práve z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie má najvyšší súd nielen možnosť, ale aj povinnosť v rozumne dostatočnej miere vysporiadať sa opätovne aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú predmetom tejto podanej sťažnosti (bod 3.2) a následne o nich rozhodnúť v rámci odvolacieho konania. V tejto súvislosti ústavný súd podčiarkuje, že predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Z uvedených dôvodov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

21. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku odporcu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za dva úkony právnej pomoci vykonané v roku 2016 2 x po 143 € a 2 x režijný paušál po 8,58 € a jeden úkon právnej pomoci v roku 2017 1 x po 147,33 € a 1 x režijný paušál 8,84 €, čo v súhrne predstavuje sumu 459,33 €. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky.

22. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017